

תת"ע 1043/05/12 - מדינת ישראל נגד אדי נעים

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

02 ינואר 2014

תת"ע 1043-05-12 מדינת ישראל נ' אדי נעים
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

אדי נעים

נאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש דו"ח לפיו נסע במושב האחורי, ברכב שהיו מותקנות בו חגורות בטיחות, מבלי שהיה חגור בחגורת בטיחות, בניגוד לתקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

נסיבות המקרה על פי המצוין בדו"ח היו כדלקמן:

ביום 13.11.11 שעה 10:30, עת היה השוטר רס"מ פלד אריה (להלן - **השוטר**) בסיור שגרתי על צומת הולץ, מכיוון דרום לצפון. נסע בניידת אחרי רכב מסוג יונדאי שמספרו 60-894-69 (להלן - **הרכב**), והבחין מבעד לחלון האחורי של הרכב בנאשם אשר ישב מאחור כשאינו חגור, בזמן שעבר מצד לצד בתוך הרכב.

השוטר כרז לנהג הרכב לעצור. ומשחלף על פני הרכב בנסיעה מצדו, תוך שמירת קשר עין רצוף עמו, הבחין שוב כי הנאשם היה ללא חגורת בטיחות.

תגובת הנאשם בדו"ח, משיוחסה לו העבירה: "**הייתי עם חגורת בטיחות ועברתי צד כדי לדבר בפלאפון**".

בדיון הקראת כתב האישום, ב- 29.5.12, כפר הנאשם במיוחס לו וטען "**לא אני נהגתי, הגיע שוטר ועצר את הרכב.. לטענתו לא הייתי חגור במושב האחורי. עצר אותנו בצומת מסוכן, היו עוד שני נוסעים כולל הנהג, סה"כ היינו שלושה. הכל מצולם. העדים לא יכלו להגיע**".

מטעם התביעה העיד השוטר, ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי את נסיבות המקרה, באתי לכלל מסקנה כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה, זאת לאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת התביעה מבוססת על עדות יחידה. אלו טעמי:

1. לטענת הנאשם, השוטר בתחילה עצר אותם בצומת הולץ, לקח מהם מסמכים והלך לניידת, ורק כשהשוטר חזר לרכב, הבחין שהנאשם אינו חגור ובלשונו: **"..עצרת אותנו בצומת הולץ.. לקחת תעודה והלכת לרכב, חזרת ואז אמרת "אני רואה שאתה בלי חגורה" ואז הלכת להביא את הדו"ח. בפעם השנייה שהחזרת את התעודה ראית שאני בלי חגורה. לא בפעם הראשונה.."** (פרוט' עמ' 4 שורות 24-27).

השוטר העיד כי בתחילה בזמן שנסע מאחורי הרכב, הבחין בנאשם כשהוא **"..עובר מצד לצד בתוך הרכב.."** וציין: **"לא הגיוני שאדם יעבור מצד לצד כשהוא חגור.."**, ולאחר מכן הבחין בו **"..כשחלפתי על פני הרכב שלכם עם הניידת.."** (פרוט' עמ' 4 שורות 21-22).

לשאלת הנאשם השיב השוטר: **"..ראיתי אותך באופן ברור נע מצד לצד בתוך הרכב. כרזתי לך לעצור. נסעתי מאחורי הרכב שלך כדי שרכב אחר לא יכנס בינינו רכב אחר. ברגע שראיתי שאתה עוצר עברתי אותך ועמדתי לפניך. ירדתי מהרכב, ביקשתי את הפרטים שלך, חזרתי חזרה ובדקתי את פרטיך, חזרתי אליך שוב ואמרתי לך שאני רושם לך דו"ח על חגורה"** (פרוט' עמ' 4 שורות 28-31 - עמ' 5 שורה 1).

בתגובתו בדו"ח, אישר הנאשם כי עבר מצד לצד, ובאמירתו זו יש משום תמיכה בגרסתו של השוטר. ניתן אף ללמוד ממנה, כי הנאשם ידע כי העבירה של נסיעה בהיותו בלתי חגור, מיוחסת לו בגין כך שהשוטר הבחין כי עבר מצד לצד.

יתירה מזו, הנאשם עצמו אישר, כי לא ניתן לעבור מצד לצד בתוך הרכב בעת שחגורים (פרוט' עמ' 5 שורה 31), אולם לדבריו הוא עבר מצד לצד רק לאחר שהרכב נעצר.

טענתו זו של הנאשם נשמעה לראשונה בעת חקירתו הנגדית. בתגובתו בדו"ח הנאשם הסביר כי **"עברתי צד כדי לדבר בפלאפון"** אך נמנע מלציין כי עשה זאת רק אחרי שהרכב עצר. משכך, טענתו זו הינה בגדר "טענה כבושה" שמשקלה מועט.

באשר לעצם ההסבר, לא ברור מדוע השיחה בפלאפון הצריכה את מעבר הנאשם מצד לצד. זאת ועוד, אם אכן המעבר מצד לצד נעשה רק אחרי שהרכב נעצר, כנטען, מדוע היה נדרש כלל להסביר את הצורך בו.

אני סבורה כי תיאור הדברים על ידי השוטר, בו נתתי אמון מלא, מהווה הסבר סדור ומלא לגבי האופן בו הבחין בביצוע העבירה, ושומט את הקרקע מתחת לטענת הנאשם בדבר אי היכולת להבחין בו. ויודגש, השוטר הבחין בביצוע העבירה אף בעת שחלף על פני הרכב בנסיעה במקביל לו, וזאת מתוך מטרה לעצרו.

זאת ועוד, אין לנאשם כל גרסה מדוע מלכתחילה נדרשה עצירת הרכב, לנוכח גרסתו כי השוטר הבחין בביצוע העבירה רק לאחר עצירת הרכב. הנאשם לא טען כי הרכב נעצר לביקורת שגרתית, והוא אף הדגיש כי הנהג נדרש לעצור בצומת מסוכן.

בנוסף, לא הייתה בפי הנאשם טענה כי גם חבריו נדרשו להציג בפני השוטר תעודה מזהה או כי גם להם נרשם דו"ח בגין אי חגירת חגורת בטיחות, והוא לא סתר את טענתו של השוטר, כי עוד מלכתחילה פנה לנאשם בדרישה להזדהות.

2. הנאשם ציין בעדותו ביחס למועד האירוע, כי הוא "**..חושב שהיה יום חורף..**" (פרוט' עמ' 4 שורות 23-24). בכך התכוון הנאשם לתמוך בטענה כי היה לשוטר קושי להבחין בהיותו בלתי חגור. בהתייחסו לכך ציין השוטר: "**מדובר ב- 10 וחצי בבוקר, לא היה חשוך, ראות ברורה..**" דברים אלו לא נסתרו על ידי הנאשם. משכך, אינני סבורה הייתה מניעה לשוטר להבחין בתנועת הנאשם מצד לצד בתוך הרכב עובר לעצירתו.

3. הנאשם טען בתגובה להקראת כתב האישום, כי היו באירוע 2 עדים אשר לא יכלו להגיע, לטענתו כיוון "**..שהם בחו"ל אז לא יכולתי לעכב אותם ולהביא אותם להעיד..**". הנאשם לא הביא כל תימוכין לטענתו זו, על אף שניתן לעשות זאת בנקל. זאת ועוד, הנאשם טען בתגובתו לכתב האישום כי "**הכל מצולם**", אולם בפני לא הוצגו כל סרטון או צילומים שהם, ולא ניתן הסבר לאי הצגתם. משכך, מן הדין כי התנהלותו זו של הנאשם תפעל לחובתו.

4. בחקירתו הנגדית, העלה הנאשם לראשונה טענה, כי השוטר לא היה יכול להבחין בהיותו חגור אם לאו, שכן הוא חגר את חגורת הבטיחות האמצעית במושב האחורי, שהינה חגורת מותניים, אשר אין כל אפשרות לראותה מאחור. עדות זו כבושה ומשקלה מועט.

מעדות זו אף משתמע, כי הנאשם ידע כי השוטר ייחס לו נסיעה בהיותו בלתי חגור, ואת טענת השוטר כי הבחין בביצוע העבירה בעת שנסע מאחורי הרכב. מכאן גם שלא ניתן לקבל את טענת הנאשם, כי לא הוסברה לו מהות העבירה, והאופן בו השוטר הבחין בה. כאמור, תגובתו של הנאשם כי עבר מצד לצד, אף היא מחזקת מסקנה זו.

5. הנאשם העיד, כי כדרך קבע הוא חוגר את החגורה כנהג, זאת על רקע מעורבותו בתאונה, בהיותו נער, בה היה לא חגור במושב האחורי, בגינה סבל מכאבים ממושכים. לא ברור כיצד מנהגו הנטען של הנאשם מתיישב עם דבריו בסיכומים "**היו לי בעבר דוחות על חגורה..**" (פרוט' עמ' 4 שורה 19). מכל מקום אין בטענתו זו כדי להקים ספק סביר באשר לביצוע העבירה הנטענת במקרה שלפני.

בסופו של דבר, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את טענות ההגנה, הנסמכות על עדות כבושה, ואני סבורה כי השוטר, אשר בעדותו הסדורה נתתי אמון מלא, אכן הבחין בביצוע העבירה כמתואר על ידו. משכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ד, 02 ינואר 2014, במעמד הצדדים.